

tival. Twee snellere festivaldirecteurs namen meteen het vliegtuig naar Lissabon. George Brugmans van het Utrechtse Springdance en (de intussen overleden) Roberto Cimetta van In Teatro te Polverigi, hét Italiaanse zomerfestival van de Europese theater-avantgarde, overtuigden mevrouw Perdigão ervan om samen met hen jaarlijks het internationale festival 'Encontros Acarte - novo teatro/dança da Europa' op te zetten. Het nieuwe festival sloeg in Portugal wellicht even hard in als de eerste Kaaitheaterfestivals te Brussel. Het stelde zich tot doel - opnieuw - om de Portugese cultuur dichterbij de Europese te brengen (en ook omgekeerd!) en deed dit door de top van de Europese hedendaagse theater- en dansscène naar Lissabon te vragen en ook door actief te coproduceren. *Ottone, Ottone* bijvoorbeeld, de grote Monteverdi-choreografie van Anne Teresa De Keersmaecker, werd mee opgezet door dit festival. Het festival werd omkaderd door lezingen en workshops.

Aldus kreeg een jong publiek de kans om in ijtempo in te haken op de hedendaagse podiumkunsten uit Europa en zagen zij tussen 1987 en 1990 Bausch, Kantor, Gallotta, De Keersmaecker, Fabre, Vandekeybus, Needcompany, Duroure, Nadj, Oei, La fura

dels Baus, enz. Een jonge generatie Portugese dansers werd, samen met pers en publiek, wakker geschud en begon zelf, schuchter maar met kienmen van vastberadenheid, het podium op te eisen. Mevrouw Perdigão van haar kant werkte rustig haar plan verder uit. Kampend met een slepende ziekte bleef ze op haar plaats in Acarte: ze zette naast de Encontros Acarte nog een jaarlijks wekerende reeks op met uitsluitend Portugese choreografen. Daar liet ze de oudere nieuwe-choreografen, zoals de Gulbenkian Ballet choreografe Olga Roriz, werk tonen, maar ze plaatste daarnaast ook de zeer jonge garde. Eén van haar laatste daden was een uitnodiging te richten aan de Informal European Theatre Meeting, een bijeenkomst van een driehonderd professionelen uit de hedendaagse podiumkunsten, om in 1991 te Lissabon te vergaderen. Met een perfect gevoel voor timing, want intussen waren een achttal jonge choreografen klaar om hun eigen werk aan de internationale scène te tonen.

Onduidelijke toekomst

Blijft de vraag of deze jonge Portugese dans een eigenheid heeft die hen onderscheidt van de rest. Het is te

vroeg om daarop te antwoorden. Hier en daar zie je nog invloeden van buitenlandse choreografen. Vooral de Vlaamse Wim Vandekeybus heeft er zijn sporen achtergelaten. Het sterkste element van deze dans is echter zijn eerlijkheid, zijn authenticiteit, zijn koppigheid. Je ziet zoekende jonge kunstenaars aan het werk. Zij nemen risico's. Soms is hun werk goed en af (maar je vraagt je af of ze meer in hun mars hebben), soms tonen ze een draak van een voorstelling (maar je ziet hoeveel meer ze vermogen). Een De Keersmaecker of Gallotta is er nog niet opgestaan, maar een interessante dansgemeenschap bestaat te Lissabon wel, zoveel is duidelijk.

Het mooie verhaal eindigt snel. Na de dood van mevrouw Perdigão wil Acarte het voortaan zelf doen. Coproducties worden teruggeschroefd, de administratie krijgt de bovenhand. Met angst en verdriet wacht men op het programma van het volgende Encontros Acarte festival; het gonst van geruchten als zou de klok teruggedraaid worden naar moderne dans à la Carolyn Carlson. De jonge scène kan nauwelijks nog rekenen op steun of ondersteuning van Acarte. Even leek alles opgelost te worden door een vooruitstrevende minister van cultuur

*Francisco
Camacho
O rei no exilo*

